

ОСВІТНЬО-МИСТЕЦЬКІ ПРОЦЕСИ СТАЛОСТІ У КОНТЕКСТІ ДІАЛЕКТИЧНОГО ЗАСТОСУВАННЯ ТЕОРЕТИЧНОЇ ЗАСАДНИЧОСТІ

Ільницька Л. В.

Вступ

Переваги закономірних підвалин в освіті урівноважують хаотичний перебіг тривкого нагромадження незапланованого впровадження діалектичних протиріч у реально систематизований баланс навчального процесу. На тлі різких схоплень бентежних значень випадкового діалектичного наміру не аргументована засадничість слабо взаємопов'язаних та віддалених контекстів засвідчує неприв'язаний термінологічний обіг з обмеженим поступом функціонування. Однозначність розуміння знайомих сенсів – це продумана кваліфікована направленість змістовного нанизування оприлюдненого виміру спільного тривання понятійного зрушення у навчальному середовищі. Усунення збалансованої вертикалі вивіреного наукового руху виявляє порушення діалектичних зв'язків логічного спрямування до педагогічної доцільності. Відтак, освітня системність у формуванні перспективності інноваційних започаткувань, навіть галузевого напрямку, наслідують дійсну основу співмірного поступу цивілізаційного маркеру усвідомленого понятійного започаткування.

Налаштована дієвість освітнього процесу вимагає опановувати кодифікованим обігом чітких сполучень, включно з філософсько-теоретичним еквівалентом методологічного обґрунтування. Універсальність екстраполяційного діалектичного складу – це направлення фундаментального каркасу абсолютного положення істинності по відношенню до різнорідних напрямків науково-педагогічної проблематики. Проте, якість понятійної універсальності спрямовується на влучність оприлюднювати унікальні, наприклад мистецькі зразки, з розумінням витоків первинно-категоріального сенсу.

Загальноприйняте ставлення при застосуванні діалектичних процесів – це ствердження наявності безпосередніх понятійних чинників типового визначення словникового укладання. Тобто, багатозначність діалектичного руху нівелюється однозначним навіюванням одночасної «єдності та боротьби». Втім, засвідчена сталість життєвих процесів якраз виявляє накопичені мудрі ресурси ускладненого теоретичного розгалуження, яке не зводить результати

науково-освітніх досліджень до діалектичного механізму подібності у протиріччях. Різноманітність трактовок творчих внесків мистецьких доробків, також при застосуванні діалектичності, універсалізовано типізується з узагальненням індивідуального плину виснажливої творчої майстерності під єдність спільної настанови.

Повсякчас, форматний обіг теоретичних конструкцій наукового сприйняття змістовних важелів аргументації передбачає проведення аналізу відповідних вивчених площин, які би ефективно перетиналися з правдивим діалектичним сенсом. Відштовхування від джерельних античних започаткувань налаштовує розгортання засвідчених точок зору і тоді набувають ваги переконання набутого поступу. Західно-європейська артикуляція поглибленого теоретичного напрацювання кардинально відрізняється від пропагандистських модусів укоріненого перенаправлення демократичних витоків діалектики до марксистських постулатів. Проте, усталене сприйняття діалектики у консервативно ідеологічній констатації засадничої матеріалістичності вибудовує наукові позиції віддаленої якості, що впливає на освітню підготовку майбутніх фахівців. У цьому ключі підкреслення діалектичної прив'язаності до викривленої пропагандистської сталості, матеріалістична естетика була у певний історичний відрізок часу пануючою нормою обґрунтування мистецьких процесів. Таким чином, очевидні брутальні ідеологічні моменти, які вже були загально витіснені з усіх щаблів людського функціонування, в тому числі з освітніх процесів, не мають права знову повторно окреслювати шлях ідеологічного дублювання під назвою діалектики тотальної заборони з колишнім радянським гаслом єдності у боротьбі проти західних цінностей. Тобто, рівень випромінюваного методологічного камуфляжу знецінення справжніх значень діалектики слід дослідити з наміром засвідчення сталого поступу ефективного застосування теоретичної засадничості освітньо-мистецької підготовки здобувачів вищої школи.

1. Значення діалектичного методу в освіті та мистецтві

Діалектичний метод у наукових тезових формах найтипівіше застосовують на рівні узагальнення задля підсумку проведеного описового дослідження. Зрештою, діалектичне узагальнення відповідально декларує набуту цивілізаційну сформовану засадничість усталеного впорядкування. Також слід зауважити, що мотивація навчального узагальнення лише дозволяє оприлюднювати вже історично зроблене нашарування галузевих спеціалізованих знань. Відтак, спрощене узагальнення для розуміння студентами проблематики не охарактеризовує призначення діалектичної сутності поглиблювати полемічне зосередження на природній об'єктивації кожної з частин

проблематики. У фокусі мистецької площини узагальнення проявляє себе одномоментною константою, що відзначає лише діалектичний відбиток відповідних узагальнюючих сполук, а творча складова одухотвореної діяльності при узагальненні не проаналізовується достатньою мірою у повноцінності самотубного застосування.

Універсальність фіксації методологічного супроводу нормативного дослідження, разом з тим, проявляє не зовсім ускладнений науковий видобуток, типову інформаційну факталогізацію без гнучкого аналізу різновекторних похідних обраної проблематики. «Ми багато говоримо про ті безперечні вигоди, що їх отримує людство від масового поширення освіти, нерідко забуваючи при цьому про не менш безперечні негативи, а то й просто втрати, якими супроводжується цей процес. Насамперед йдеться про те, що освіченість, часто-густо це просто інформованість, не обов'язково свідчить про належний рівень культури того чи іншого індивіда»¹. Втім, методологічна поверхневність у відборі шляхів виведення результатів дослідження також переконує у освітній недоопрацьованості. Універсальність при застосуванні методологічного підходу має переконувати у влучності винайденого ключового сполучника для узагальнення. Звісно, що різноманітність уможливно уподібнюється. Таким чином, зведення дослідних частин до узагальненої єдності нівелюється неузагальненими компонентами. У несанкціонованому переміщенні наукових значень під аспектистичного фону висувається неоднорідність теоретичного матеріалу. Лінійність узагальнення підкреслює хиткий рівень впровадженості системності. Слід зазначити, що для освітньо-мистецьких досліджень узагальнення охарактеризовують значення застосування первинних сполучень мистецтвознавчого знання. «Для роботи з використанням методу створення узагальнених емоційних партитур нами використовуються програмні циклічні форми українських композиторів, пов'язані з народним мелосом, танцювальними жанрами, із суміжними видами мистецтва»². Узагальнення суміжності у переліку, що виводиться з «програмних форм» розкриває роз'єднані понятійні механізми. Хаотичне зведення неуподібнених артикуляцій призводить до обмеженого аналізу інформаційних площин теоретичного підґрунтя. Віддаленність від діалектичного узагальнення проявляє інертну предметну позицію, навіть дескриптивність втрачає значення буквальної фіксації спільних вимірів у вірогідному підсумку.

Стандартизований рівень наукових вимог щодо наповнення теоретичних розробок методологічним базисом переконливого ствердження

¹ Бичко І., Табачковський В., Горак Г. Філософія. Київ : Либідь, 1994. С. 5.

² Гринчук І., Філоненко Л. Науково-педагогічне дослідження: синергія теорії та практики. *Мистецтво та освіта*. № 2 (120), 2026. С. 5.

аналітичного виконання сформульованих завдань відображає послідовну дієвість при опрацюванні вихідних предметно-об'єктних положень накресленої проблематики. Притаманна закономірність впирається у відповідний спосіб обґрунтування реально вибудованих підсумків на основі відповідно застосованих методів. Відтак, безсумнівність непорушного характеру виведення теоретичних положень у наукових пошуках виявляє передусім несуперечливий плин наукових тверджень. Проте, вірогідний підбір методів для опрацювання мистецького матеріалу відразу не тільки спотворює творчий внесок, а й у наочній демонстрації дослідних креативних зразків проявляє незмістовну поверхневність аналізу, коли атрибутивність зображеного гатунку вказує на потрібний методологічний аспект відпрацювання.

Разом з тим, універсальність об'єднаного еквіваленту теоретичного напрацювання очевидного описового зразка у науково-методологічному полі лише констатує наявне положення речей. Навіть при спостереженні за академічним рівнем мистецької освіти, методологічна універсальність при нормативних положеннях консолідованого навчання проявляє неконкретизовану вибірковість, яку аналітично обґрунтувати у положеннях уможлидності теоретично не реально. Зрештою, ніби діалектично універсалізовано намагатися проаналізувати індивідуальний творчий метод унікальної діяльності, теж призводить до розмежованих поглядів, оскільки звести до спільного чинника неподібні креативні налаштування вкрай складно. Отже, потрібна якість науково-освітнього впровадження у сфері культурно-мистецької тематики відсторонюється при зведенні окремих творчих видобутків до спільного універсального знаменника.

Тим не менш, стандартизована продуктивність теоретико-дослідної площини окреслення структурних положень передбачає опрацьовувати системні зв'язки, але уніфікація мистецького виміру константно мірою повноцінно не відповідає систематизації функціонального наукового зобов'язання. Універсальність тягнє до абсолютизації наративних сенсів, хоча мистецька складова у чіткості системних розташувань відбиває незакономірну індивідуальну сталість рідкісних творчих започаткувань. З іншого погляду, передбачена стандартизована типологізація також розкриває універсалізований чинник впорядкованості, який притаманний достеменній визначеності.

Окремо слід зауважити про стандартизовану ретроглядність при зверненні до діалектики матеріалістичного детермінізму. Колапс ідеологічного чину пам'ятного застійного нагляду, який базувався на затверджених комуністично-партійних позиціях, не тільки над мистецькими намаганнями увійти до актуального світового контексту, а й над повноцінними життєвими прагненнями, призвів до одноманітного методологічно масового застосування гасла «єдності та боротьби

протилежностей», який охопив універсальний контекст, вплинувши на всезагальне кліше. Історична відстань лише підтверджує кардинальну брутальність по відношенню до античного започаткування діалектики як ключового арбітра при проведенні суперечливих філософських діалогів. Неперевершеність природного виявлення полеміки з визнанням пошуку істинності поза божественним пантеоном античної міфології з відкриттям, що пізнання не дароване, а у стародавніх діалектичних започаткуваннях людиною віднаходиться, було порушено тим, що «Маркс зробив спробу матеріалістичного тлумачення людини не як природної, а як практичної істоти»³. Суперечливість наведеного твердження віддаляє теоретичну універсальність подібних констатацій від консолідації довкола природного руху, який є самоцінним, і поза практичним мірилом, відображає еквівалентність протилежних відкриттів подальших філософських вчень.

Матеріалістичне протиріччя методологічного рівня, у зіштовхуванні як єдності так і боротьби, у кардинальному протиставленні обумовлене марксистським застосуванням заперечення у функціонуванні применшеного статусу класичної діалектики. «Діалектичний метод застосовано для аналізу протиборства та єдності художніх традицій професійної освіти (історичне формування академічної системи) та сучасних інновацій (технології цифровізації, медіарту)»⁴. Марксистським гаслом «єдності та боротьби протилежностей» методично звуживалися видатні вітчизняні мистецькі досягнення. Методологія вивчення освітньої системи, поза рамками зазначеного у цитаті «протиборства», кардинально відрізняється від антиномічного блокування усталеного нарощування повноцінного діалектичного руху. Інноваційні значення увіходять до системоутворюваного наповнення освітньо-мистецького простору повсякчасним оновленням. Проте, колишня ідеологія самовичерпувалася тим, що «на думку К. Маркса розвиток – це заміна старої якості новою відбувається закономірно, через заперечення старого новим»⁵. Таким чином, сталий цивілізаційний розвиток поступового природного сходження незмінності ціннісно споконвічно важливих набутків ідеологічно заперечувався. Наприкінці ХХ століття українські провідні вчені суспільно-гуманітарного фаху, які пережили кризовий час не допуску до методологічних можливостей якісного застосування діалектики, зауважили: «на всіх етапах свого історичного існування

³ Причепій Є., Черній А., Чекаль Л. Філософія. Київ: Академвидав, 2003, С. 138.

⁴ Цугорка О., Михайлова Р. Національна академія образотворчого мистецтва і архітектури як навчально-освітній та культурно-мистецький простір. *Українська академія мистецтва*. Вип. 39, 2026. С. 194.

⁵ Мержієвська В. «Ізми» у світі ідеологій, філософій та релігій. Київ : Портал, 2023. С. 55.

людське знання виступало діалектичною єдністю об'єктивного і суб'єктивного, єдністю, в якій вони настільки тісно взаємодіяли і взаємопроникали, що ні про яку «глуху стіну» між ними, тим більше про якусь «протистояння» не може бути й мови»⁶.

Діалектичний вибір Платона був пов'язаний з діалогічною експлікацією переконливого винайдення самостійності пізнання, без міфологічно визначних відповідей. Тобто, вільний погляд на світ, з осмисленим загостреним проявом суб'єктивного наближення до істини, переважно займається «сходженням до вершини»⁷. Прояснення питання безумовного статусу недосяжного знання, але привідкритого у процесі проведених діалогів, зафіксувало у спадщині Платона судження з приводу умовної вершини виснажливого налаштування у ставленні до діалектики, як до процесу долання віддаленості при намаганнях зійти до позначеної мети. Досягання безумовного осягнення істини можливо, згідно з послідовним вченням про діалектику Платона, завдяки сходженню від ідеї до ідеї. Разом з тим, при розумінні високого діалектичного сенсу, ідеї проявляють свою природну чистоту. Тому безпосередня ідея, яка віддалена від безумовності, не конкурує статусним рівнем, професійністю не впливає на ідейну засадничість. Платонівські ідеї у діалектичному змісті буквально онтологічні, вони не «перебувають» і не набувають зайвих тверджень, не впливають на уявлення, які тим більше стосуються вимог: «ідея освіти та академічного середовища перебуває у статусі найважливіших чинників формування уявлень про зміст, вимоги та рівень знань професійного художника»⁸. Отже, діалектична природа ідей не суперечить теоретичній цілісності, проте при застосуванні «єдності протиборства», навіть ідейні середовищні передумови нівелюються. Марксистська ідеологія не згадувала у своїх декларативних тезах ідеї абсолютно цілеспрямовано, оскільки при засадничій суперечливості «єдності протиборства» мала місце тільки єдиноподібна пропаганда. Поруч з ідеєю освіти, але за діалектичним зразком противаги, згадується ідея виховання: «приватна майстерня братів Карраччі виступила з ідеєю виховання митця як художника і теоретика»⁹. Ідея у ролі заяви, яка контекстно узагальнює і виховання і навчання, наслідує матеріалістичну діалектичність, навіть підкреслений у наведеній цитаті теоретичний рівень знань при вихованні, суперечить

⁶ Бичко І., Табачковський В., Горак Г. Філософія. Київ : Либідь, 1994. С. 449.

⁷ Платон. Аполонія Сократа. Діалоги. Київ : Андронум, 2020. С. 21

⁸ Цугорка О., Михайлова Р. Національна академія образотворчого мистецтва і архітектури як навчально-освітній та культурно-мистецький простір. *Українська академія мистецтва*. Вип. 39. С. 197.

⁹ Там само.

історичній об'єктивації освітніх засад тогочасного західно-європейського зразка. На сьогоднішній історичний вектор науково-педагогічного руху, планомірне узгодження системних засад освітньо-мистецької сфери затверджене нормативними положеннями, які урівноважують методичні та понятійно-термінологічні складники для ретельного проведення наукового обґрунтування. Таким чином, ідеї залишаються самостійними теоретичними сходженнями до істини.

У вченні Платона ідеї виявляються не у несподіваний спосіб, а при дискурсивних діалогах. Давньогрецьке значення діалектики як мистецтва проведення бесіди демонструє постійний пошук ідейних сенсів. Мова йде не про мистецьку витонченість риторичних форм спілкування, а про техніку обережного міркування з твердженням діалектичних підходів до істини.

Показовим у плані зображення проблемного мисленнєвого середовища є полотно Івана Марчука «Мудреці в полях дрімали», 1980 року створення¹⁰. Розслаблене чекання відокремлено застиглих постатей у статичній завмерлої застиглоті передає інертний стан навіюваних думок. Провидіння істинності не сходить випадково – це гарно виведено у тьмяному антуражі задимлено примруженого присмерку амбівалентності незнання. Довкола відокремлених постатей, що і не линує у діалогічний перебіг мудрості, блукають тварини. Поле на картині алегорично відображає засадничість виплеканого результату, адже врожайний час збагачує своїми плодами активних індивідів. Так само з любов'ю до мудрості, яка також потребує освітнього налаштування для подальшого діалектичного застосування.

2. Ідеологічність матеріалістичної діалектики

Матеріалістична методологічна лінія була масовим єдиноподібним шаблоном для більшості теоретичних розвідок у радянському ареалі ідеологічного утиску. Відхід від базового діалектичного застосування був усвідомленим колективним уніфікованим планом, що став зручною формулою обґрунтування будь-якого профілю знання. «Однак в марксизмі відсутнє серйозне методологічне обґрунтування філософського знання загалом та діалектики як методу зокрема. Марксизм сприйняв діалектику, не довівши, чому саме вона є істиною. Таке запозичення називається епігонством»¹¹. По суті під супроводом назви «діалектика» відбувалися колективні впровадження обмеженої універсальності єдиноподібної правди та боротьби з ціннісними засадами позамарксистського світового теоретичного прориву. Цей тип нав'язаної обмеженості, при неперифікованій загальній матеріалістичній методологічності,

¹⁰ Марчук І.: Альбом-каталог. Київ : ТОВ «Атлант ЮЕмСі», 2004. С. 155.

¹¹ Причепій Є., Черній А., Чекаль Л. Філософія. Київ : Академвидав, 2003, С. 139.

було легше проконтролювати, але освітньо-мистецький розвиток зазнавав помітного занепаду. Методична єдність спільних навчальних програм для централізованого систематичного виконання планового освітнього нормативу переінакшила сталий вектор суспільного розвитку. У мистецькій царині відокремлені творчі прориви, завдяки нонконформізму поодиноких індивідуальних спроб вийти за межі радянської матеріалістичної естетики, відкривають стан зумисного придушення яскравих особистостей. «У столичному Києві художник І. Марчук потрапив «під прицільне око» старанних ревнителів класово-ідеологічної чистоти українського мистецтва»¹². Відтак, викривлення теоретико-методологічного шляху діалектики у проявах ідеологічно єдиного змісту призвело до продовження масових страждань та методичного знищення неординарних самотутніх прагнень не одного покоління талановитих діячів.

Історична визначеність сталого розвитку у джерелах засадничості безкомпромісно довгий час зазнавала несанкціонованого знецінення. Якщо розглядати марксистську діалектику як конфронтаційну, то можна зазначити ті переваги платонівської діалектики, які безпрецедентно ідеологічно відштовхувалися зі світоглядного поля зору. Мова йде про пошук істинності, а не ідеологічної антуражності щодо справжньої діалектики.

Слід розуміти, що у присмерку ідеологічної тотальності, видатні постаті українського шістдесятництва відчайдушно відстоювали порушений порядок людського існування. У окремих поетичних творах В. Симоненка та В. Стуса відтворюється тодішнє реальне пригнічене становище діалектики у масовому знеціненні соціального розвитку. Завуальоване ствердження істинного місцезнаходження діалектики привідкриває у малознаних віршованих рядках спраглисть духовного відокремлення від ідеологічної травматичної ролі викривлення істинності. Сатира та сповідь образно закамують відзначають болючий час відстоювання тоді зникаючих, але закономірних поглядів на діалектичну сутність.

При обговоренні позиції В. Симоненка щодо життєвих цінностей закладених у діалектику, варто наголосити, що його сатиричний замальовок з критичним настроєм невимуснено оповідає про переповненість несумісними подразненнями з приводу фатальності шаблонних тверджень, все ж таки, натякаючи на теоретичну скруту тягlostі. Тому твір Василя Симоненка «Виняток з діалектики»¹³ оприлюднює несамопитий відгук на ідеологічний час, що просякав освітню структуру лекціями з матеріалізму. Насамперед багато-

¹² Марчук І.: Альбом-каталог. Київ : ТОВ «Атлант ЮЕМСі», 2004. С. 20.

¹³ Симоненко В. Цар Плаксії та Лоскотон. Харків : Фоліо, 2023. С. 62.

акцентною є саме назва іронічної мініатюри, де фокусується увага на випадковій винятковості при розповсюдженій провокативності ідеологічних упереджень. Привертається увага, коли одиничне стає особливим ситуативним вказівником, а не навпаки.

У вірші, де викарбовується службова манера діяльності мистецтвознавців, Василь Стус літературно проводить кардинальний діалог з опитуванням власної життєствердної позиції. Поетична сміливість маніфестує, надаючи у римованій формі оприлюднення відомого, але перекресленого тотальним вмістом знесиленої причинності з виведенням прикметної інтонації – настирливої наполегливості. «Я недвозначно вирішую / головне філософське питання: / спочатку була матерія, а потім...»¹⁴. За античних часів першопочаткові елементи поставали рушійними спробами пояснити походження світу. Матеріальність, випереджаючи духовність, дійсно у марксистських поглядах превалує, підкреслюючи переваги потреб. Відтак, Василь Стус у віршованому діалозі відповідає на жорстоку обмеженість ідеологічної догматики: «одне слово – матерія вічна тільки з діагоналлю. / Більше, ніж Марксові я вірю в ваші чоботи хромові»¹⁵. Варто також зауважити, що поетична думка відобразила діагональ тодішньої перекошеної реальності. Переконливо наголошується, що сумнівна вічність ідеологічного старання стримати довговічну перспективність діалектики перейшла межу власного методологічного утримання до фізичної розправи над особистісними творчими проривами. Життєпис Василя Стуса має надзвичайно сильне ствердження у вольовому намаганні через літературну діяльність донести конфронтаційні сенси згубного ідеологічного світу, промаркованого матеріалістичною діалектикою.

Разом з тим, слід визнати, що матеріалістична естетика у режимі радянського часу також була прив'язана до наснажливого зведення теорії про прекрасне із схваленням марксистських кліше. Наприкінці 1970-х років минулого століття А. Канарський стверджував, що «практика сучасних досліджень з естетики наполегливо схиляє до власне її постановки з урахуванням того важливого у методологічному відношенні матеріалу, який представлено філософськими розробками матеріалістичної діалектики як логіки і марксистської теорії пізнання»¹⁶. Ефект заперечення з матеріалістичними засадами стриманої непорушності звузив розуміння естетики до критичного погляду на мистецькі досягнення. Естетичні узагальнення подібної тавтологічності обумовлені однотипним ціннісним рядом встановленого контексту. Науковий

¹⁴ Стус В. В. ПАЛІМПІСЕСТИ. Київ: А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА, 2021. С. 13.

¹⁵ Там само.

¹⁶ Канарський А. Діалектика естетичного процесу. Київ, Миронівка : ЗАО «Миронівська типографія», 2008. С. 10.

потенціал вказаного шляху методологічно був встановлений диверсифікацією діалектичного руху.

На тлі затвердженого уніфікованого застійного процесу західно-європейська науково-мистецька школа у сталому контексті вивчення продуктивного формування освітніх засад в оновленій концептуальності прагнула виявити причини у наслідках пропагандистського консервативного бачення. Прикладом подібного аналізу є теоретичний виклад Ф. Серса під назвою: «Тоталітаризм і авангард». Французький дослідник намагався зрозуміти знецінення діалектики завдяки застосуванню поняття «діалектичні можливості» та прагнув обґрунтувати ситуацію з матеріалістичними пріоритетами окремим підсумком, щоб актуалізувати положення про «розпад звичних матеріалів». «Забавою богам, згідно Платону, слугує суміш протилежностей»¹⁷. Цією тезою Ф. Серс констатує обмеженість єдності у протилежностях. Відтак, діалектика у можливості вийти за будь-які шори упевнено відкидає спекулятивність, у тому числі міфологічного спадку. Філіп Серс зазначає: «можливість уподібнена до логіки трансцендентного і вже за самою природою є необхідною з методологічної точки зору»¹⁸. У цьому сенсі слід нагадати про оприлюднене у попередній частині платонівське визнання сходження до вершини безумовного знання, яке вже утримує освітнє призначення можливостей. Також варто підкреслити думку, згідно якої домінантність діалектичних можливостей є тим головним атрибутом наявної циркуляції перетинання зустрічних ідейних альянсів, які без раціональної уваги відповідають намірам не блукання, а сходження. В очевидності методологічного призначення можливостей Ф. Серс і вбачає контраргумент історичної ідеологічної протипаги діалектиці: «можливість нестерпна для тоталітарної думки: вона розвіює її авторитет зверненням перевірки до трансцендентного»¹⁹. Отже, відокремлена матеріалістична діалектика відрізняється від започаткованої у стародавній часи системи мислення замкненим відрізком, на творчий погляд В. Стуса діагонального значення. На протипагу стиснутому матеріалістичному змісту, згадка про трансцендентне вказує на усталений безперервний процес саме можливостей у елементарних ідейних пропозиціях.

Таким чином, ідеологічні проблеми матеріалістичної діалектики історично підштовхували провідних діячів українського мистецтва до відновлення втрачених усталених відповідників закономірного діалектичного врегулювання. Зарубіжні теоретики теж висували розгорнуті пояснення беззаперечного знесилення тоталітарним гнітом кордоцентричних ланок життя.

¹⁷ Sers P. Totalitarisme et avant-gardes. Paris: Les Belles Lettres, 2001.

¹⁸ Там само.

¹⁹ Там само.

ВИСНОВКИ

Дослідження освітньо-мистецьких процесів сталості у контексті діалектичної засадничості є маловивченим питанням насамперед методологічного рівня. Слід розуміти, що упереджені ідеологічні втручання пов'язані з матеріалістичною діалектикою проявляють історичні приклади життєствердного прокладання шляху повернення до діалектичної аргументації перспективного теоретичного обґрунтування. У розділі проаналізовано ті суперечливі констатації матеріалістично-марксистського протиріччя, які перешкоджають застосовувати у педагогічному плані античне ставлення до діалектики, як безперервного сходження до істини.

Розгляд прикладів методологічного узагальнення у діалектичному умовиводі демонструє науково-теоретичну передбачуваність, що позначається спрощеністю представлення фактологічних показників. Стандартизовані підходи до узагальнення виконаних творчих винаходів засвідчують типологізовану неоднорідність при виведенні вірогідної аргументації. У такому методологічному співвідношенні індивідуальні мистецькі започаткування стають малопомітними духовними пріоритетами. Ретроглядне наслідування подібного проведення наукової діяльності нівелює класичні ідейні започаткування у ставленні до діалектики як мистецтва проведення діалогу. Представлені наукові та літературні джерела вказують на складний і малодосліджений контекст засадничих умовиводів сформованої проблематики.

Проведене дослідження має привернути увагу до врахування історично доцільних методологічних застосувань діалектики у об'єктивованому світлі ціннісних наукових результатів.

АНОТАЦІЯ

Корпус освітньо-мистецької проблематики охоплює різнорівневі методичні напрямки опрацювання творчих процесів. Навчально-педагогічна діяльність у сфері культурно-мистецької підготовки здобувачів вищої школи підпорядкована систематизованим теоретичним диспозиціям всезагальних основ кодифікованих параметрів фундаментальності. У цьому вимірі сталість засвідчує первинність закладених у науково-мистецькій діяльності вивірених сенсів стабільних векторів загальнолюдського розуміння. Продуктивність аналізу мистецької спадщини, як віддаленої у часі, так і сучасних здобутків, залежить від винайдення не стільки переконливого дискурсу, скільки від методологічного застосування змістовно об'єктивних підходів до тлумачення засадничих форм причинно-наслідкового гатунку. Обґрунтування подібного ускладненого аспекту верифікації здобуття мистецької майстерності відзначається дослідженням одного з найвідоміших

філософських вчень – діалектики, яке при методологічній варіативності засвідчує непорушність пізнавальної категоризації у переконанні незмінної сутності усієї архітектури життя. Діалектика у цьому дослідженні виступає фактором засвідчення усталеної об'єктивації всезагальних процесів, що теоретично позначаються на історично показових суперечностях неузгодженого застосування. Також звертається увага на історичні рушійні особливості «конфронтаційної діалектики», де проявилися найбільші мистецькі приклади виявлення показового ствердження антагоністичних сенсів матеріалістичного вибудовування ідеологічної канви тоталітарності.

ЛІТЕРАТУРА

1. Бичко І., Табачковський В., Горак Г. Філософія. Київ : Либідь, 1994. 576 с.
2. Гринчук І., Філоненко Л. Науково-педагогічне дослідження: синергія теорії та практики. *Мистецтво та освіта*. № 2 (120), 2026.
3. Канарський А. Діалектика естетичного процесу. Київ, Миронівка : ЗАО «Миронівська типографія», 2008. 378 с.
4. Копилов В., Чернієнко В., Кузнецов А. Технологічний детермінізм, матеріалістична діалектика і перспективи капіталізму. *Гуманітарний часопис*. Вип. 1. 2012.
5. Марчук І. Альбом-каталог. Київ : ТОВ «Атлант ЮЕмСі», 2004. 519 с.
6. Мержиєвська В. «Ізми» у світі ідеологій, філософій та релігій. Київ: Портал, 2023. 200 с.
7. Платон. Апологія Сократа. Діалоги. Київ : Андронум, 2020. 110 с.
8. Причепій Є., Черній А. Чекаль Л. Філософія. Київ : Академвидав, 2003. 576 с.
9. Симоненко В. Цар Плаксій та Лоскотон. Харків : Фоліо, 2023. 190 с.
10. Стус В. ПАЛІМПІСЕСТИ. Київ : А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА, 2021. 352 с.
11. Цугорка О., Михайлова Р. Національна академія образотворчого мистецтва і архітектури як навчально-освітній та культурно-мистецький простір. *Українська академія мистецтва*. Вип. 39. 2026.
12. Sers P. Totalitarizme et avant-gardes. Paris : Les Belles Lettres, 2001. 336 p.

Information about the author:

Ilnytska Liubov Vitalievna,
Candidate of Philosophical Sciences,
Associate Professor at the Department of Design
Kyiv National University of Technologies and Design
Mala Shyianovska str., 2 Kyiv, 01011, Ukraine